Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и р. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрация пôдъ ч. 3 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францисканьска ч. 10, двери 10.

Письма приймають ся лишь франковані.

Рекламаціи неопечатанй вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвской“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 179. | Нинѣ: р. к. Евпла м. / гр. Фотія | Завтра: р. к. Филип. / гр. Вартолом. | Второкъ 11 (23) серпня 1892. | Всхôдъ сонця 5 г. 7 м.; заходъ 6 г. 56 м. Баром. 767 терм. + 34·5° + 17·4°. | Рокъ II.

Банкротство радикальной господарки.

Хто бы то бувъ сподѣвавъ ся, що тй сербскй радикалы, котрй три роки тому назадъ, по абдикаціи короля Миляна, зъ такимъ тріюмфомъ брали ся управляти державою, що тй, котрй заповѣдали, що лишь они одни въ силѣ охоронити сербску державу вôдъ повнои руины економічнои и сербскій нарôдъ вôдъ заглады, що тй, котрй казали, що лишь въ ихъ радикалізмѣ лежить спасене цѣлого народу — хто бы то, кажемо, мôгъ бувъ сподѣвати ся, що тй сербскй радикалы такъ борзо збанкротують! Пригадаймо собѣ тй часы, коли то сербскй радикалы зъ цѣлою заѣлостію кинули ся були на уступаючу партію т. зв. напредняковъ або поступовцѣвъ, котрои проводиремъ бувъ тогдѣшный міністеръ Гарашанінъ. Они не вдоволяли ся тымъ, що выперли своихъ політичныхъ противниковъ изъ займаныхъ ними становищь въ державѣ, але радй бы були ихъ таки зовсѣмъ згладити изъ свѣта. На напредняковъ таки нападано и убивано ихъ, якъ бы якихъ найбôльшихъ ворогôвъ державы и народу; голошено передъ цѣлымъ свѣтомъ, що то напредняки довели край до економічнои руины, що они запродали его ворогамъ, що здеморалізували нарôдъ, бо розширили въ нѣмъ продайность, що розділили межъ себе найважнѣйшй посады и здирають нарôдъ въ страшный спосôбъ — зъ такими людьми, такъ казали тогдѣшнй радикалы, нема що робити, лишь знищити ихъ такъ, щобы они вже нѣколи не прийшли бôльше до власти, треба ихъ зъ корѣнемъ вынищити а самымъ взяти ся до господарки.

Тай взяли ся! Все пôшло заразъ на ладъ радикальный. Хто лишь не бувъ радикаломъ, того заразъ нагонювано зъ посады, хочь бы то бувъ найчестнѣйшій чоловѣкъ, найсовѣстнѣйшій и найздôбнѣйшій робôтникъ. Почавши вôдъ міністрôвъ ажь до найнизшихъ урядниковъ и вôйтôвъ по селахъ стали самй радикалы. Розпочалась нова справдѣ радикальна господарка; пôшла радикальна драчка, ще бôльша и страшнѣйша, якъ була доси. Радикалы захопивши всѣ уряды, всѣ посады въ свои руки, зачали господарити по своему а господарили ще тымъ смѣлѣйше, що вже нѣхто не стоявъ имъ на перешкодѣ, и нѣхто вже имъ не дививъ ся на пальцѣ. Дôйшло до того, що честнѣйшй изъ нихъ усунули ся и давнй найярѣйшй радикалы стали теперь самй выступати противъ радикальнои господарки. Въ радикальнôй партіи зробивъ ся роздоръ. Горстка честнѣйшихъ радикалôвъ станула на боцѣ и почала дуже остро выступати противъ колишного проводиря радикалôвъ а теперѣшного міністра Пашича. Якъ самй радикалы вôдзывались теперь о колишныхъ своихъ товаришахъ и ихъ роботѣ, не будемо того повтаряти, бо мы вже кôлька разôвъ про те згадували. Досить, що въ Сербіи за радикальнои господарки наставъ ще бôльшій розладъ, наставъ ще бôльшій упадокъ економічный, бôльші здирства и беззаконности, якъ були за напредняковъ. Партія радикальна збанкротувала а головною причиною того банкротства була — кажуть — господарка фінансова; чи и якй були ще й політичнй причины того банкротства, то покаже ся пôзнѣйше. Досить, що кабінетъ Пашича упавъ и на его мѣсце приходить теперь кабінетъ ліберальный.

Зъ Бѣлграду доносять, що ліста нового кабінету вже оголошена и нинѣ мабуть буде затверджена реґентами. Президію кабінету и справы заграничнй мае обняти Авакумовичъ; міністерство вôйны Богичевичъ; справы внутрѣшнй Рыбарачъ; фінансы Стояновичъ; судôвництво Величковичъ; просвѣту Бошковичъ; торговлю Двордичъ; роботы публичнй Алковичъ. Новый кабінетъ ставить собѣ за проґраму удержувати добрй вôдносины зô всѣма державами, щобы тымъ способомъ забезпечити неутральнôсть Сербіѣ, добру и енерґічну адміністрацію у всѣхъ напрямахъ; пôднесене добробыту въ народѣ черезъ установлюване вôдповѣдныхъ институцій, збôльшене комунікацій и управильнене системы податковои, щобы тымъ способомъ завести рôвновагу въ господарцѣ державнôй и зробити можливою орґанізацію обороны краю. Провôдъ ліберальнои партіѣ мае обняти редакторъ Чурчичъ.

Такъ отже догосподарилась партія радикальна. Дала она цѣлому свѣтови найлѣпшій доказъ, що радикалізмъ на словахъ представляе ся зовсѣмъ инакше на дѣлахъ. Нехайже теперь тй, що доси любили покликувати ся на сербскихъ радикалôвъ, якъ на взорецъ політикôвъ, не забувають и на конець ихъ господарки та нехай мають его завсѣгды передъ очима, кôлько разôвъ схотять захвалювати радикальну політику и господарку.

Загальна выстава краева въ року 1894.

Приготовленя до орґанізаціѣ головного комітету выставы краевои у Львовѣ р. 1894

Отецъ.

Зъ ческого. — Авг. Евг. Мужіка.

(Конецъ).

Кривый Илько тѣшивъ ся и гарувавъ та горбивъ ся ще бôльше, а Беджішекъ рôсъ собѣ здоровъ. Вже бувъ въ ґімназіи и поступавъ щасливо чимъ разъ высше и высше — вже не мавъ пôсля гадки старого Илька бôльше, якъ ще лишь двѣ клясы до того, абы стати священикомъ, коли наразъ все схибнуло ся. Беджішекъ засмакувавъ въ господахъ та въ грѣ въ карты и такъ до нихъ припавъ, що учителѣ порадили ему, щобы вже радше зовсѣмъ того пильнувавъ и не псувавъ другихъ.

Беджішекъ вернувъ отже одного разу до тата и сказавъ ему коротко и рѣшучо, що вже всему конець, що до школы вже не пôде и не буде священикомъ, хочьбы его и самъ владика о то просивъ. А що дѣйстно не прийшовъ нѣхто его просити, то лишивъ ся дома татови на карку. То бувъ для старого такій ударъ, якъ тй его удары сокирою въ дерево.

— Алежь то прецѣ не може бути, Беджішку, то не може бути! Мôй Боже, мôй Боже, — якъ я то собѣ все красно укладавъ въ головѣ — а теперь — ну, нехай такъ буде якъ воля Божа!

Беджішекъ лишивъ ся отже дома и дармувавъ. Дививъ ся лишь, якъ старый гарувавъ ще бôльше и бôльше, якъ той зароблений конь. Самъ до роботы не бравъ ся, бо надходивъ часъ бранки, а пôсля загального мнѣня, его возьмутъ до войска. Такъ и стало ся. Беджішка вôдобрали.

Наложивъ воякцу шапку зухвало на бакиръ и прилѣзъ запитый при звукахъ сѣльскои музики до старого Илька. Той зблѣдъ и затрясъ ся, якъ раненый туръ. Але Беджішекъ поплѣвъ ся зъ цѣлою товпою до господы, де до рана пивъ и танцювавъ, якъ правдивый воякъ. Тѣшивъ ся, що пôде до войска. Тамъ, бачите, можна прецѣ удавати ще пана; до вояка належить цѣлый свѣтъ, скоро лишь мае хочь трохи гроша.

Пôдъ зиму пôшовъ Беджішекъ до войска, а старый оставъ ся сиротою. Такъ ему теперь стало сумно и тужно, день минавъ ся теперь такъ поволи, а тй тачки зробились наразъ чогось такй тяжкй. Вечеромъ вертавъ домôвъ ще пôзнѣйше — бачите, нѣчо вже не тягнуло его до дому. Тажь бувъ самъ самѣсенькій! Инодѣ находила на него хвилями якась дивна туга, якась обава близького нещастя — кôлько разôвъ погадавъ собѣ, чи не грозить его дитинѣ яке нещасте! Бувъ бы радо писавъ часто до хлопця, але его рука була така тяжка и привыкла лишь до сокиры — пера не могла вже удержати.

Ажь одного разу дôставъ вôдъ Беджішка письмо. Оглядавъ его цѣкаво на всѣ стороны и важивъ въ руцѣ. Кравецъ Стеглічекъ вынѣсъ ся бувъ зъ родиною вже вôдъ якогось часу до мѣста, бо мавъ надѣю, що тамъ при врожденôй своѣй здôбности дасть собѣ якось скорше раду; такъ не лишалось кривому Илькови нѣчого, якъ лишь зôбрати ся и пôйти до вôйта. Вôйтъ вволивъ охотно его просьбу и прочитавъ ему письмо. Беджішекъ писавъ, що стала ся ему при войску велика пригода и просивъ старого, абы прислалъ ему грошей.

— Не вѣрте тому! — наказувавъ его вôйтъ. — То лишь такій пôдступъ — мы то знаемо, бо й самй були также при войску. Такъ роблять всѣ вояки, що хотять выдушити грошѣ вôдъ своихъ старыхъ батькôвъ. Не посылайте ему нѣчого.

— Мôй Беджішекъ не каже неправды, вôнъ нѣколи не брехавъ, — вôдповѣвъ ему Илько зô сльозами въ очахъ. — Другй — то може, але не мôй Беджішекъ! Вы его, видко, не знаете. Мушу пôслати ему грошѣ. То его. Що бы вôнъ собѣ о менѣ подумавъ! Тажь лише мене одного мае на цѣлôмъ свѣтѣ!

Пôшовъ отже на почту и пôславъ Беджішкови значну суму, а вôдтакъ посылавъ ще кôлька разôвъ.

Коли вôйтъ о тôмъ довѣдавъ ся, зайшовъ самъ до старого Илька. Доказувавъ ему, що самъ хлопця збавить, коли буде его заедно пôдпирати. Доти клавъ ему въ голову, доки ажь вôнъ не давъ ся переконати и не послухавъ та не обѣцявъ, що не буде бôльше посылати.

поступають дуже скоро впередъ. Вже надходять численнѣ зголошеня на запросины презеса выставы, кн. Адама Сапѣги, до удѣлу въ комітетѣ и въ субскрипціи фондôвъ выставовыхъ. Зъ днемъ 20 с. м. минувъ перший речинець зголошень, а на день 2 вересня буде скликане перше засѣданє головного комітету. Теперь ще богато особъ находить ся въ купеляхъ и стаціяхъ кліматичныхъ, отже рôвночасно зъ ихъ приѣздомъ на засѣданє комітету можна сподѣвати ся зложеня декларацій найзнаменитшихъ особъ, котрѣ рѣшать о розмѣрахъ выставы. Вже нинѣ видко такъ живе зацѣкавленє, що можна надѣяти ся що-до субскрипцій успѣху такого, якого и самѣ ініціяторы выставы не надѣяли ся.

Реґулямінъ орґанізаційный, що вôдносить ся до урядженя выставы, єсть уже выготовленый и буде предложеный головному комітетови до ухвалы. Катеґоріѣ фондôвъ выставы суть слѣдуючѣ: 1. оплата вступу на выставу; 2. оплата мѣсця для выставцѣвъ; 3. доходъ зъ льотеріѣ выставы; 4. запомоги вôдъ правительства, краю, повѣтôвъ и публичныхъ институцій; 5. субскрипціѣ на фондъ основный и 6. субскрипціѣ на фондъ ґаранційный.

Що до тыхъ послѣднихъ фондôвъ треба замѣтити, що фондъ основный въ мѣру доходôвъ выставы звертає ся, а ґаранційного лише тогды ужито бы частину, або цѣлый, коли бы рахунки выставы замкнено недоборомъ.

Тернопôльска Рада повѣтова ухвалила вже послѣдными днями дати на выставу 250 зр. запомоги и выбрала п. Теодора Серватовского вôдпоручникомъ до головного комітету. Можна сподѣвати ся, що й иншѣ повѣты ухвалять подôбне.

Переглядъ політичный.

Зъ причины великои спеки вôдкликано великѣ маневры цѣсарскѣ. Мимо того Є. Вел. Цѣсарь приѣде до Львова; чи о-денъ день скорше, якъ то доносять декотрѣ газеты, то ще не знати; поки що речинець приѣзду, єсть все ще той самъ, якій назначено первѣстно.

W. Allg. Ztg. доносить, що Рітеръ має бути именованый членомъ Палаты пословъ.— Въ Кромѣрижи на Моравѣ померъ оногды кардиналъ Фірштенберґъ.

Зъ Петербурга доносять, що въ тамошныхъ кругахъ політичныхъ уважають за певну рѣчь, що міністеръ фінансôвъ Вышнеградскій уступить незадовго, хочь станъ его здоровля поволи полѣпшає ся. Кажуть, що наслѣдникомъ Вышнеградского має стати на певно міністеръ комунікацій Вітте.

Холера въ Россіи поволи слабне. Въ Нижнôмъ Новгородѣ, хочь тамъ теперь въ наслѣдокъ ярмарку число жителѣвъ дуже збôльшило ся, пошесть майже зовсѣмъ ослабла. Такъ само ослабла холера и по другихъ мѣстахъ. За то мала сильно выбухнути въ ґарнізонѣ въ Владикавказѣ, де богато воякôвъ померло.

Французы хотѣли зъ великои прихильности для Россіѣ устроити въ Парижи велике торжество, котре мало бы тревати кôлька днѣвъ и зъ котрого доходъ бувъ бы призначеный для голодуючихъ и дôткненыхъ холерою въ Россіи. Того предприємства подъявъ ся бувъ якійсь Перенъ. Предприємство се розбило ся теперь, якъ кажуть зъ причины лихои господарки чи крадежи и лишило по собѣ 100.000 франкôвъ довгу.

Безпосередною причиною дімісіѣ кабінету Пашича мавъ бути выбôръ другого реґента. Пашичь упиравъ ся при тôмъ, щобы скликати надзвычайну сесію скупштины для выбору третого реґента, а Рістичь бувъ тому противный и длятого Пашичь подавъ ся до дімісіѣ.

Зъ Софіѣ вымашерувавъ цѣлый ґарнізонъ до Пловдива (Филипополя), щобы тамъ взяти участь въ торжественнôмъ вôдкрытю выставы, котре має вôдбути ся 27 с. м. Торжество се буде величаве.

Новинки.

Львовъ дня 22 Серпня.

— **Громадѣ Озеряны**, въ повѣтѣ товмацкôмъ, удѣливъ Єго Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на докôнченє будовы школы.

— **Именованя.** О. Теофіля Шухевича, греко кат. пароха въ Садагуры, именувавъ президентъ Буковины бар. Кравсъ членомъ окружнои рады шкôльнои на округъ черновецкій, а о. Ивана Порайка греко кат. сотрудника въ Черновцяхъ членомъ мѣскои рады шкôльнои.

— **На принятє Є. Вел. Цѣсаря** у Львовѣ вышле рада повѣтова въ Бродахъ депутацію вложену въ пп. ґр. Цетнера, о. Мандичевского, Ґарашха и селянина Мартищука. Провôдъ обôйме маршалокъ п. Октавій Саля. Брôдска палата торговельно-промыслова высылає свого президента п. Адольфа Быка. — Вобрецка рада повѣтова вышле депутацію вложену въ пп. віцепрезеса Витолда Невабитовского и радныхъ: Каз. Рудницкого, Стан. Звольского, Теоф. Вайдовского, кс. Ос. Тилля, Ос. Гавкатого и Ос. Сустовского. Провôдникомъ буде п. Северинъ Генцель. Зъ тогожь повѣта прибуде такожь богато тамошныхъ горожанъ. — Передъ палатою п. Намѣстника, на розѣ тои палаты, на ул. Чарнецкого и на площи галицкôй будуть выставленѣ трибуны (пôдвысшеня зъ дощокъ) для выгоды публики. Білеты коштують, якъ на котрôй трибунѣ и мѣсци бôльше або менше, вôдъ 50 кр. ажь до 10 зр.

— **Конкурсы.** Ц. к. Дирекція почтъ и телеґрафôвъ розписує конкурсъ на посаду експедієнта почтового при філіяльнôмъ урядѣ почтовôмъ нръ 7 у Львовѣ коло Инвалідôвъ. Рôчна платня 730 зр. Подавати ся треба до 28 серпня. — Президія ц. к. Намѣстництва оголошує конкурсъ на посаду офіціяла, евентуально канцеліста Намѣстництва. Вносити подания до 20 вересня. — Ц. к. Намѣстництво розписує конкурсъ на 2 стіпендіѣ по 105 зр. въ фундаціѣ о. Петра Мединьского. Стіпендіѣ призначенѣ для ученикôвъ ґімназіяльныхъ своякôвъ фундатора, а въ недостачи ихъ для греко-кат. ученикôвъ давного округа чорткôвского. Подавати ся до дня 15 жовтня.

— **Змѣна властителѣвъ.** О. Ефиновичь, парохъ въ Попôвцяхъ, купивъ сими днями вôдъ наслѣдникôвъ ґр. Ольді маєтнôсть Залѣсє за 35.000 зр.

— **Зъ выставы будôвляной.** Є. Ексц. п. Намѣстникъ яко протекторъ выставы промыслу будôвляного, звиджувавъ передвчера выставу, щобы пересвѣдчити ся, о скôлько поступила робота впередъ. Въ товариствѣ комітету оглядавъ п. Намѣстникъ роботы въ городѣ школы політехнічнои, а вôдтакъ працѣ инсталяційнѣ въ самôмъ будынку шкôльнôмъ. Всюды заставъ людей при пильнôй роботѣ. Майже зо двѣ годины оглядавъ п. Намѣстникъ будову павільонôвъ и предметы выставы. Зъ выставы сеи бувъ очевидно п. Намѣстникъ дуже вдоволеный, бо вôдъѣзджаючи сказавъ, що она и гарна и хосенна для розвою нашого промыслу. Выстава буде отворена дня 29 с. м.

— **Огнѣ.** Дня 18 с. м. о пôвночи выбухъ въ Оглядовѣ, камѣнецкого повѣта и спаливъ пять домôвъ разомъ въ будынками господарскими и збôжемъ. Причина огню незнана. — Въ Требини згорѣла фабрика выробôвъ глиняныхъ. Шкода выносить около 20.000 зр. — Въ Хаже вицяхъ пôдъ Розвадовомъ, згорѣло 30 будынкôвъ, вартости около 5.000 зр. — Дня 16 серпня повставъ огонь въ селѣ Северинцѣ пôдъ Олеськомъ, власности Бронисл. Уєйского, и знищивъ дôмъ економа и будынки господарскѣ. Шкода дуже значна. Причина огню незвѣстна. — Дня

— Отже не посылайте вже бôльше нѣчого, я вамъ кажу! — сказавъ вôйтъ прощаючись зъ нимъ.

— И ще бы, дежь бы я посылавъ — завѣрявъ Илько, а въ души заразъ собѣ подумавъ:

— Бѣдна дитина, що она натерпить ся у войску!

— Але я переконаю ся на почтѣ, чи вы прецѣ може не посылаєте. Не будьтежь така баба — такій чоловѣкъ якъ.... гарує цѣлый свôй вѣкъ, а все лишь на то, щобы догодивъ—непотрѣбови!

Непотрѣбъ! Вôдъ того слова задрожавъ старый, якъ вôдъ горячки.

Вже не сходивъ ся бôльше зъ вôйтомъ. То недобрый чоловѣкъ, вчепивъ ся чогось невинного хлопця! Цѣлу нôчь роздумувавъ, якъ бы помогти Беджішкови, а все таки удати передъ вôйтомъ строгого батька; надъ досвѣтомъ вже и придумавъ. Пôшовъ до мѣста до кума Стегличка.

— Куме — каже до него, клѣпаючи очима и боячись споглянути ему въ очи — абысьте не посылали нѣчого мому Беджішкови, то вамъ кажу!

Стегличекъ здивованый ажь ротъ отворивъ. Вôнъ, батько пятера дѣтей, мавъ бы щось посылати чужôй дитинѣ, на котру вже давно позабувъ!

Але ось впала ему на голову розумна гадка. Змѣркувавъ заразъ, куды то иде. Выпытавъ ся про Беджішка, якъ и що та куды до него писати, пожалувавъ Илька, а той клѣпаючи якось якъ не свôй очима, вернувъ тяжкимъ а повôльнымъ крокомъ назадъ домôвъ. На другій день, ишла вже вôдъ Стегличка десятка до Йосифова (мѣсто въ Чехахъ).

За кôлька днѣвъ зайшовъ Стегличекъ до Илька на село. Чекавъ на него ажь до пôзного вечера, ажь ось и побачивъ его згорбленого и утомленого, коли вертавъ зъ повными тачками зъ лѣса. Удавъ передъ нимъ, що прийшовъ до села упомнути ся о старѣ довги и сказавъ нѣбы то при нагодѣ бôльше менше такъ:

— Отъ я нагадавъ собѣ — хочь я бы вамъ не повиненъ того казати, куме. Я пôславъ якъ разъ пятнацять золотыхъ Беджішкови. Зъ васъ строгій батько, — я то знаю, вы менѣ то заказали. Не хочу вôдъ васъ нѣчого, але бо, видите, таке вже у мене серце, що я не мôгъ того выдержати. Тажь мы старѣ приятелѣ.

И заплакавъ. Старый Илько розплакавъ ся и собѣ, а вôдтакъ пôшовъ и принѣсъ пятнацять золотыхъ.

— Нехай вамъ Господь Богъ заплатить, сусѣде. Зъ васъ добра людина. Бѣдный мôй Беджішекъ!

Стегличекъ забравъ грошѣ и пôшовъ.

Вôдъ тои поры посылавъ Беджішкови заодно. Выдатки росли. А вôйтъ тѣшивъ ся, коли переконавъ ся на почтѣ, що Илько нѣчого не посылає.

* * *

Але якъ то скôнчило ся? Зовсѣмъ просто.

По якôмсь часѣ дôставъ кривый Илько вôдъ войскового уряду въ Йосифовѣ повѣдомленє, що его сынъ обманникъ, злодѣй и зловленый втѣкачь зъ войска, померъ въ войсковôмъ шпитали.

Зъ тои поры, коли вôйтъ назвавъ Беджішка непотрѣбомъ, загнѣвавъ ся Илько на вôйта и не зайшовъ до него анѣ разу. Здавъ ся зô всѣмъ на Стегличка. Стегличекъ подавъ ему такожь и ту сумну вѣсть про смерть Беджішка.... Оба поѣхали на похоронъ и вернули ся назадъ за кôлька днѣвъ.

Было вечеромъ въ маю. Вôйтъ сидѣвъ въ своѣй канцеляріи и писавъ. Отвертымъ вôкномъ входивъ до хаты пахучій воздухъ. Сонце клонилось вже до заходу и поблыскувало помѣжь галузками повными рожевого и бѣлого якъ снѣгъ цвѣту. Было тихо, гладке гусяче перо скрипѣло лишь по урядовыхъ письмахъ.

Хтось запукавъ несмѣло. Якійсь похиленый ажь до землѣ чоловѣкъ явивъ ся на порозѣ, подôбный скорше до якогось звѣряти якъ до людины.

— Дай, Боже, добрый вечеръ !вôдозвавъ

20 сего мѣсяця въ само полудне згорѣли въ Люшовицяхъ, въ хшанôвскôмъ повѣтѣ 92 нумеры разомъ зъ забудованями господарскими и зô всѣмъ сегорôчнымъ зббѣжемъ. Въ огни згорѣло кôлькоро дѣтей и колька штукъ худобы. Причиною огню була неосторожнôсть зъ папѣросами, посуха и бракъ воды. Такъ отже вже зачинають ся осѣнни пожары, котрѝ що року столько майна пускають въ дымомъ. Теперѣшна посуха и вѣсти про огнѣ въ инших громадахъ повиннѝ застановити громады, въ котрыхъ ще того нещастя не було, и спонукати ихъ до якъ найбôльшои осторожности. Теперь въ таку спеку треба, щобы и въ день и въ ночи всюды була готова сторожа огнева и прилады до гашеня.

— **Страшна спека** пануе вôдъ кôлькохъ вже днѣвъ не лишь у насъ, але и въ цѣлôй Европѣ, а особливо даесь сильно вôдчувати по великихъ мѣстахъ, де камѣнє и муры розпалюють ся и ще бôльше єѣ пôддержують. У Львовѣ н. пр. було вчера въ полудне на сонци 34 степенѣвъ Целзія тепла. У Вѣдни доходила теплота до 38 степенѣвъ, въ Туринѣ було 36, въ Брешіи 37. Очевидно, що середъ такои спеки бувають и частѝ выпадки наглои смерти або безпосередно въ наслѣдокъ удару сонця або въ наслѣдокъ якоись иншои причины, выкликанои спекою. У Вѣдни падали люде якъ мухи на землю а декотрѝ гинули вôдъ разу. Декотрѝ лишь омлѣвали, декотрѝ дôставали корчѣвъ серця, а иншѝ зновъ падали вôдъ разу трупомъ. На зелѣзници згинуло 363 курей и двѣ качки, котрыхъ везено на торгъ. Въ Кіярі въ Италіи зôйшовъ зъ розуму вôдъ спеки якійсь капраль и застрѣливъ ся. Въ Берлинѣ, Парижи, Будапештѣ и т. д. гинуло богато воякôвъ пôдчасъ вправъ, тожь и не диво, що у насъ вôдкликано теперь маневры.

— **Самоубійства.** Вô Львовѣ лучило ся зновъ одно самоубійство, а одно намѣрене самоубійство. Фридолінъ Мальцахеръ, 78-лѣтный старецъ, бувшій пôдмайстеръ тесельскій, повѣсивъ ся минувшои пятницѣ по полудни на подѣ дому при ул. Вôрменьскôй. Передъ двома лѣтами старавъ ся вôнъ въ той самъ способъ вôдобрати собѣ житє. Вôзваный лѣкарь Кробицкій заставъ Мальцахера уже неживого. — Въ суботу рано о 10 год. на горѣ коло ставу Пелчиньского стрѣливъ до себе зъ пістолета 20-лѣтный помôчникъ мулярскій Іосифъ Ґілевскій. Поліційный аґентъ Саковскій, котрый саме въ ту пору бувъ недалеко на патроли, зарядивъ вôдвезенє раненого до загального шпиталю. Причина сего намѣреного самоубійства незнана. Рана его не єсть смертельна. — Въ Криници пôдрѣзавъ собѣ горло 60-лѣтный старецъ, Позьомковскій, аґентъ фабрики медôвниковъ Чиньского въ Ярославѣ.

— **Семинаріѣ для судѣвъ.** Президія ц. к. высшого Суду краєвого у Вѣдни выдала до трибуналôвъ судовыхъ першои инстанціѣ розпоряджене, щобы осôбнѝ референты заводили при тыхъ трибуналахъ курсы для авскультантôвъ и практикантôвъ. Такѝ курсы зъ характеромъ семинарій будуть мати задачу основнѣйше образувати авскультантôвъ въ науцѣ права матеріяльного и формального. Специяльно займаючи правнѝ справы будуть тамъ обговорювати ся зô становища практичного и теоретичного, зъ примѣненємъ дотичнои літературы.

— **Змѣна ґарнізоновъ.** Тыми тыжднями (зъ початкомъ вересня) прибуде до Львова 30 баталіонъ стрѣльцѣвъ зъ Бродôвъ, а на его мѣсце прийде до Бродôвъ оденъ баталіонъ 80 полку зô Львова. Полкъ 95 пôде зô Львова до Станіслава и Коломыѣ, а Станіславôвскій 58 полкъ буде перенесеный до Перемышля. Коломыйскій полкъ 24 прийде на мѣсце 95 до Львова.

— **Убійство въ приступѣ божевôльности.** До Карльсбаду приѣхала була сими днями Американка Аліція Крокеръ зъ Чікаґо зъ своимъ сыномъ и слугою та замешкала въ т. зв. „королевскôй віллѣ". Оногды въ ночи, коли Крокеръ спала, зôйшовъ наразъ єѣ сынъ зъ розуму и задушивъ спячу матѣрь на постели. Въ тôй хвили пробудивъ ся и слуга а побачивши, що дѣє ся, почавъ кликати о помôчь. Заразъ позбѣгали ся люде, але не могли вже нещасливу матѣрь вôдратувати. Божевôльного сына вôдставлено заразъ до шпиталю.

— **Знахоръ.** Вôдъ мая с. р. въ Закрувку за Вислою пôдъ Краковомъ поселивъ ся „чудесный" лѣкарь Леонардъ Мыдляховскій, 76-лѣтный старецъ, родомъ зъ Мостискъ. За нимъ слѣдила вже довшій часъ поліція, однакъ не мала ще доказôвъ, якъ вôнъ лѣчить. Ажь вôдъ службы зелѣзничои дôзналась, що вôнъ має якійсь свои тайнѝ способы лѣченя. Тогды его узязнено. Вôнъ призначавъ ся, що лѣчивъ зѣлємъ и такими способами, котрыхъ вôнъ нѣкому не розповѣсть. Способôвъ тыхъ навчивъ ся вôнъ зъ книжки, котру дôставъ по батьку и котру держить у такôмъ схову, що нѣхто єѣ не найде, и нѣкому вôнъ єѣ не покаже, хочь бы єму и не знати скôлько платили. При ревізіи найдено у того дурисвѣта рôжнѝ слоики и лѣки зъ зѣля. На рецептахъ пôдписувавъ вôнъ свое имя на вôдворотъ та ще додававъ скромный титулъ: радникъ здоровля. Мыдляковскій бувъ у войску вахмайстромъ, а потôмъ респіцієнтомъ сторожи скарбовои. Давнѣйше волочивъ ся вôнъ по Львовѣ и мабуть по краю зô своими лѣками.

— **Кôлько дѣтей єсть на земли?** Лѣкарска часопись Zdrowie подає такій образокъ статистики. Рôчно родить ся на цѣлôй земли 36 міліонôвъ дѣтей, то значить, що мінуты приходить на свѣтъ 70 осôбъ. Оденъ анґлійскій статистикъ робить собѣ зъ того такій жартъ. Якъ бы мы — каже вôнъ — всѣ тѝ дѣти, що на рôкъ родять ся, уложили въ колыски, а колыски уставили рядомъ одну коло другои, то рядъ той обнявъ бы цѣлу землю довкола. Або зновъ, якъ бы такъ матери зъ тыми дѣтьми стали переходити одна за другою передъ нами, то хочь бы на мінуту переходило ихъ 20, отже на годину 1200 дѣтей, то треба бы сидѣти цѣлый рôкъ, щобы побачити ледви шесту частину тыхъ всѣхъ дѣтей. Дѣти, що були бы на початку такои процесіѣ, сами зачали бы скорше ходити, закимъ бы намъ показано одну шесту часть всѣхъ тыхъ дѣтей; а дѣти на конци того ряду вже мали бы по 6 лѣтъ.

— **Живцемъ замурованый.** Страшна пригода стала ся въ гутѣ фірмы Фоґля у Вартбергѣ, въ долинѣ рѣки Мірцъ въ Стиріи. Колька днѣвъ тому назадъ направляли въ тôй гутѣ горна (печѣ, де перетоплюєсь руда) и проводы огневѝ, та черезъ неосторожнôсть замурували въ такôмъ однôмъ проводѣ живцемъ робôтника Пахера. Ажь по двохъ дняхъ оглянулись, що робôтникъ десь пропавъ. Заразъ загасили огонь въ гутѣ и розвалили провôдъ, и дѣйстно знайшли тамъ нещасливого чоловѣка, спаленого вже на вуголь. По выломаныхъ цеглахъ пôзнали, що Пахеръ хотѣвъ силою выдобути ся зъ проводу и ставъ выломлювати цеглу, але видко, нѣчого не мôгъ вдѣяти. Въ справѣ тôй веде ся теперь слѣдство.

† Посмертнѝ вѣсти.

Померли: Теофіль Сованьскій, священикъ въ Пакости и мостискій заступникъ декана, дня 13 с. м. въ 74-ôмъ роцѣ житя, а 44-ôмъ священьства. — Иванъ Набакъ, сынъ учителя народного въ Ветлинѣ, повѣта ярославского, ученикъ V-ои клясы рускои ґімназіѣ въ Перемышли. — Въ Корчинѣ въ 62 р. житя радникъ Макс. Бодиньскій, секретарь львôвскои торговельнои палаты и б. посолъ державнои рады. — Въ Станіславовѣ Іос. Лѣтиньскій, секретарь маґістрату въ 68-ôмъ р. житя. — Въ Теребовли Марія зъ Мацѣлиньскихъ Залуцка, дня 20 серпня с. р. по довгôй и тяжкôй недузѣ въ 61 роцѣ житя.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 22 серпня. И вчера була тутъ така страшенна спека, що люде ажъ млѣли на улицяхъ. Зъ Берлина доносять, що тамъ упавъ обильный дощь.

Петербургъ 22 серпня. Зачувати, що царь выѣде дня 6 вересня на ловы до Спалы. — Міністеръ Ґірсъ мае выѣхати сими днями черезъ Берлинъ до Италіѣ.

Ню-Йоркъ 22 серпня. Въ Калляо (въ Перу, портъ коло Лімы) згорѣло 32 домôвъ; шкоду обчисляють на 400.000 долярôвъ.

Карно 22 серпня. Страйкъ гôрниковъ тревае дальше. Арештовано чотирохъ робôтниковъ, що дня 15 с. м. впали були до дому директора копальнѣ и хотѣли его убити.

ся прихожій глубокимъ сумнымъ голосомъ. Вôйтъ его не пôзнавъ.

— Хто тамъ такій?

— Я, Илько...

— Вы! вôдозвавъ ся вôйтъ злякавшись.

— Заходѣть близше, просимо близше! Я вже чувъ — най васъ Господь Богъ потѣшить!

Илько станувъ въ дверехъ. Не мôгъ вже встояти просто — пôднѣсъ лише свою тяжку голову, якъ старый погибаючій левъ. Колька разôвъ обтеръ собѣ спочене чоло, а вôдтакъ вôдозвавъ ся глухимъ охриплымъ голосомъ:

— Я знаю, що мôй сынъ, моя дитина, не бувъ якъ то кажуть, честный. Але вôнъ вже на судѣ Божôмъ. Але знаете, я не хочу, щобы вôнъ отъ такъ... старый запинивъ ся тутъ колька разôвъ, выпялив очи и старавъ набрати въ себе духа и голосу — зôйшовъ марно зъ сего свѣта. Ну, такъ я собѣ подумавъ, що добре бы було щось зробити.

Приступивъ до стола, вытягнувъ зъ за пазухи старанно завиненый папѣръ, розвинувъ его и выложивъ передъ вôйтомъ купу грошей.

— Чогожь зъ тымъ хочете, дѣдусю? — спытавъ ся вôйтъ зъ сочувствомъ.

— Я продавъ хату а давнѣйше... и ось то....

— То все, що маете?

— Все.

— И щожь зъ тымъ зробити?

— Ну, нехай то буде для бѣдныхъ дѣтей. Вôнъ ихъ такъ любивъ. Вôнъ не бувъ лихій чоловѣкъ...

Господь знає, хто єму то наговоривъ, що Беджішекъ любивъ бѣдні дѣти!

— Отже роздѣлити межи нихъ тѝ грошѣ?

— Та роздѣлити, нехай мають памятку по нѣмъ. Прошу васъ, пане вôйте. Знаете, вôнъ не бувъ лихій чоловѣкъ, вôнъ любивъ дѣти.

— Зроблю, якъ ваша воля — вôдповѣвъ вôйтъ.

— Най вамъ Богъ за то заплатить! Оставайтесь здоровѝ, — сказавъ Илько и пустивъ ся вôдходити. На порозѣ задержавъ ще его вôйтъ и пытае:

— А що буде зъ вами? Що будете робити, зъ чого будете жити?

Илько споглянувъ на него здивованый и незнаючи що сказати, вôдôйшовъ.

Сонце зайшло. Вôйтъ оставъ ся самъ. Стоявъ довго задумавшись, а вôдтакъ взявъ грошѣ, перечисливъ и сховавъ. За колька днѣвъ найшли старого Илька на войсковôмъ кладовищи въ Йосифовѣ. Якъ вôнъ перелѣзъ туди черезъ муръ, не знати; але назадъ вже не вернувъ. Померъ.

Розкладъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

(важный вôдъ 1 мая с. р.)

Вôдходять:	Куреръ		Особовый			Мѣшаный
До Кракова	3·07	10·41	5·26	11·01	7·56	—
„ Пôдволочискъ зъ Пôдз.	3·10	—	10.02	10·52	—	—
(зъ голов. двор.)	2·58	—	9·41	10·26	—	—
„ Черновецъ	6·36	—	9·56	3·22	10·56	—
„ Стрыя	—	—	6·16	10·21	7·41	—
„ Белзця	—	—	9·51	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	7·36
„ Зымнои Воды	—	—	4·36	—	—	—
Приходять:	**Куреръ**		**Особовый**			**Мѣшан.**
Зъ Кракова	6·01	2·50	9·01	6·46	9·32	—
„ Пôдволоч. на Пôдзам.	—	2·45	9·17	6·55	—	—
„ (на гол. двор).	—	2·57	9·40	7·21	—	—
„ Черновецъ	10·09	—	7·56	1.42	7·06	—
„ Стрыя	—	—	1·41	9·16	2·35	—
„ Белзця	—	—	4·42	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	8·32

Часъ, львôвскій; рôзниця вôдъ середно-европейского (зелѣзничого) о 35 мінутъ: на зелѣзницяхъ 12 год., у Львовѣ 12 и 35 мін. Цифры товстѝ и пôдчеркненѝ мінуты означають часъ нôчный вôдъ 6 год. вечеромъ до 5 год. 59 мін. рано.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

ИНСЕРАТЫ.

За друкарнѣ В. Лозинского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.